

מסורת הש"ס

(א) [קדושין נח: ב"ב קג: מכות כ. חולין קל: צבורות יח.], (ב) יצמות לג. כתובות נט. סו. ע. קדושין סה, (ג) [לעיל עט:], (ד) כתובות נח:, (ה) [ש"ק י"ג ע"ג קדושין], (ו) [י"ג רי"ט קדושין נח: ומוספות ב"ב קג: ד"ה וקסבן], (ז) [לפי תוספתא, (ח) כתובות עב: ע"ש], (ט) [שם עב: ע"ש], (י) [ב"מ א' אלף אב, (כ) [ש"ק דל"ה]]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ר' יוחנן וכו' ואינן ברשותו אלא לאחר זמן דלכשיבואו לרשותו יחול עליהו:

פירוש הרא"ש

לעולם לא קשה ממתיון וסיפא
דקתני טעות הנאה ממון ורישא
היינו טעמא דיעלו צעל כרחו:
**שאי תרומה מאוס דלא חויא אלף
לנהים.** וכיון דלמי תרומה עלייהו
שויא להווא תרומה כעפרא צעלמא
והואיל וכעפרא הויא לא מיתחלי
בטעות הנאה ולהכי שקלי לה עשל
כרחו: **ברתני' קונס שאני** עשל
על פי אבא כו' אין יכול להפיר. דלא
הוי לא דרי עיניו נפס ולא דברים
שנינו לניה: **דלא עושא לפי אין
אריך להפיר.** דלא אמרה תלמוד דלאו

כל כמיניה לאפקועי לצעל מה דורי ליה רחמנא: ר' עקיבא אומר יפר שמה העדיף עליו יוסר מן הראוי לו. דדאמר' במס' כתובות כ"א א"ע"פ (דף ס"ד:) ומה היא עושה לו משקל חמש סלעים שמי שיהודה שהן עשר בגליל כו' והמותר שלה ואותה העדפה שמעדתה הואיל ושללה היא אותה ופרתה עליו אם לא יפר: ר' יוחנן בן גורי אומר. להכי יפר שמה יגרשנה וסבה אסורה לחזור לו דלאותה מלאכה שעושה אחר הגירושין כשתצא כדבריהם אסור כדאיתא במלאכה וכלל מעשה ידיה מגירושין ואילין וקסבר אדם אסור דבר שצא בזה לעולם כגון מעשה ידיה שעמידה לעשות דלכשתצא לעולם אחר גירושין א"ע"פ שלא בזה לרשותו צעת שצא לעולם דהא מגורשת היא לכשתצא כדבריהם שמתנא לו שיהא אסור. ורבי עקיבא קבר בזה מוויינא לן דאדם אסור דשלש"ל היא דהוי כדבריהם לאלתר כשתצא לעולם כגון העדפה אבל אין אדם אסור דשלש"ל א"ע"פ שצא לעולם (א) אין כדבריהם אלא לאחר זמן לכשתצא לרשותו חל עליהן אסור כדפירשתי: גמ'

הפקירו וכל שזכה בו אחר קנה כחוה מן ההפקד ואע"פ שאמרו בהפקד ומשום הכי יעלו על כרחו דאי לא ודאי כיון דנדרים לאיתשולי הירק (לעיל דף נט.) חיישין דלמא מיתשיל ובי תנן אינה מקודשת לא ש קמי היינו טעמא משום דבדידה ליכא לנמיחא דלא מקלקלה נפשה ו והמירו מקודשם לומר שהיא מקודשת גמורה אבל לא הלך איכא לנמיחא לפי אינה יכול להפטר. פירוש אלו נדרי עיניו נפ

תוספות

הקמפולג: דרבי סבר^ה כיון שלא הורמו תרומות ומעשרות הוּו להו
לדקדקירא ליה לטובת הגאה ממון: ^ה אינו משלם אלא דמי חולין שבו.

ורבי יוסי סבר כמי שהורמו למיין ואין לו זהם כלום ומשום הכי אינו משלם אלא דמי חולין שבו: מה לי הורמו מה לי לא הורמו. דכיון דטובת הנאה אינה ממון כי לא הורמו מאי הוי דלא פתחי בה תרומה ומעשר שאין לו צדן כלום: אלא היינו טעמא דרבי. השתא לא מביעינן לן אי אית להו לתרוייהו טובת הנאה ממון או אינה ממון. ואי אית להו טובת הנאה אינה ממון לרבי יוסי ברבי יהודה ינחא ורבי היינו טעמיה דקנסוהו רבנן לגגז לשלם טובת הנאה של תרומות ומעשרות לבעל הבית ואי סבירא להו טובת הנאה ממון לרבי ינחא ורבי יוסי ברבי יהודה היינו טעמיה דקנסוהו רבנן דמי חולין שבו משום דקנסוהו רבנן שלא ישלם לו טובת הנאה שבתרומה ומעשרות: **רבא אמר שאני תרומה.** כלומר כולם מתנין אית לה דטובת הנאה ממון וסיפא ינחא דכהנים אלו יעלו אחרים ורישא היינו טעמא דיעלו בעל כרחו משום דתרומה לא חויה אלא לכהנים שאי אפשר ליהנה

שואל עפרה (דלאתו) צעלמא דאפקריה להיא טונת הנאה שיש לו ומיהא שמעינן שהאוסר הנאת פירות על עצמו יכולים אחרים ליעטול אותן צעל כרחו ואינו יכול לעבד אע"פ שיכול לישאל על האדמורו כיון דהשחא מיהא הא לא חיתשיל מיהו היכא דחיתשיל חתשיל צעל דכיון דהכס עוקר הנדה מעיקרו כיון דחיתשיל הויין גלחו הדין פירי כאלו לא חתשיל עמו מעולם. וא"ת אם כן היאך יעטלו הכסנים על כרחו למה לא נחשו דלמא מתשיל ומותניו ממדייה לאלא קושא היא דהתנן ה המקדש האשה על תנאי שאין עליה או עליו ונמלאו עליה או עליו נדרים אינה מקודשת ומדקתני אינה ממקודשת משמע שאינה מקודשת כלל ויכולה להנשא לאחר אע"ג דהתניא התם ה הלכה אלל חכם והתירה וכן הוא שהלך אלל חכם והתירו מקודשת אלמא אע"ג דמני מתשיל וחיייל קדושי למפרע כל דאיתמא דלא מתשיל לא חיישין ללמא חיתשיל חסא נמי דאסר חסא עבדו כהנים איסורא למפרע כל דאיתמא דלא חיתשיל לא חיישין להכי. והש"ס ז"ל: ואני מסתפק בזה לפי שמעשה שאסרו על עצמו בו הלך ע"י שאלה קנין ממונו של זה אינו בטל שאינו מוצא שאלה יליהו קיימין דמשום הכי מיקור דבר שיש לו ממתיך צדיק הנודר מן הא מותרת לישא אלל דינא קמני ואפי' תימא נמי דמילתא פסיקתא ידיה לא אשכחין בגמרא אינה מקודשת אלל הוה שהלך אלל חכם לחיישין כנ"ל: **בית ג** קונא שאני עושה ע"פ אצא. מה שאני עושה ולא דברים שצונו לצנייה: שאני עושה על פיד אצא לרבי נאמר.

משום

לן בהם טובה הנאה ואי אפשר לעבדו לעצמו הלכן היו כאליו אינם שלו אבל סיפא כיוון
דברם שנינו לבינה אם אמר המעשה ידיו על מחמרים: על פד אינו צריך להפריד משום
ומה יוכל להקדיש ומפרש לה המס בעדמדם שעל ידי הדמיון וסבר רבי עקיבא לדירה היו
הפרה שמה ויגרשנה ואם יחול הנדר ולא יכול להחזירה: גמ' אדם מקדיש דבר שלא בא
עשה נדחים:

עין משפט
גר מצוה

ב א מ"י פ"ה מהל'
אישות הלכה ו:
ל ב מ"י פ"ב מהל'
גדרים הלכ' יא סמג
לאוין רמג טוש"ע י"ד ס'
רלז סעיף ע:
לא ג מ"י שם הלכה י
סמג שם טוש"ע שם
סעיף עא וטוש"ע אה"ע
סימן פא סעיף ד:

מוסף רש"י

במחנות שלא הורמו
קא מפלגו. וכוון שפיל
ו טעל וז ספר זעל
אזוי ס'סן, רבי מרדכי
סאדומי דמין וזכא אס'
אזוי בתרומה ומעשרות
זעו, שפך מעשר ראשון
ללויים וקדשתיכו וכו'
נדרים (דקדושין) וכו'. שארני
עושה על פיך. אסא
שאמר נעלה מה שאין
עושה מלאכה ואין אומר
לפיך כקדש (בבבא צא)
אין ענין כקדש מלאכה
לו (כתובות נט) וכו'. מעשי דר'
אזוי לפיך כקדש (דקדושין)
אזוי צריך להפסד.
דר' אז שאין דא דא
לקדשנות לפי שאסא זעו
הכתובות וכו' אין עולה
צריך להפסד שאין נדרה
על סתרי מעשדות לו
(דקדושין נט) דענין דקא
מעשדות ליה למעשה ידיה
אז מלאכה נדרת (כתובות
נא) ואפלי' בשמא תרבות עמי
לא חשיב, דאי מעשדות
אין עולה אזוי (כתובות
נא) בשמא תרבות עמי.

[illegible]